

Еничаринъ съ еничари,
Тамъ завари бѣла Рада,
Че си сѣди на одрове
Съсъ родени мили братя,
Петра бана, побратима,
Побратима въ Влашко краля
И Ивана, мила брата.
Петра бана погубиха,
А Ивана потурчиха,
Бѣла Рада поробиха;
Вързаха ѝ бѣло лице,
Бѣло лице съ бѣла вала,
Черни очи съ черна вала;
Качиха я въ конски кола,
Въ конски кола, вѣвъ кочия,
Затвориха прозорцитѣ,
Па тръгнаха низъ друмове,
Та вървѣха тѣкмо три дни;
Прѣминаха прѣзъ морето:
Прѣзморянки хоро игражтъ;
Ка ги зачу Бѣла Рада,
Кочеджию проговори:
„Кочеджию, братъ да ми си,
Братъ да ми си и побратимъ!
Отвържи ми черни очи,
Черни очи, бѣло лице;
Па отвори прозорцитѣ,
Да погледамъ горѣ долѣ,
Горѣ-долѣ по хорото,
Дано видѣмъ нейдѣ нѣкой
Отъ моята клѣта рода,—